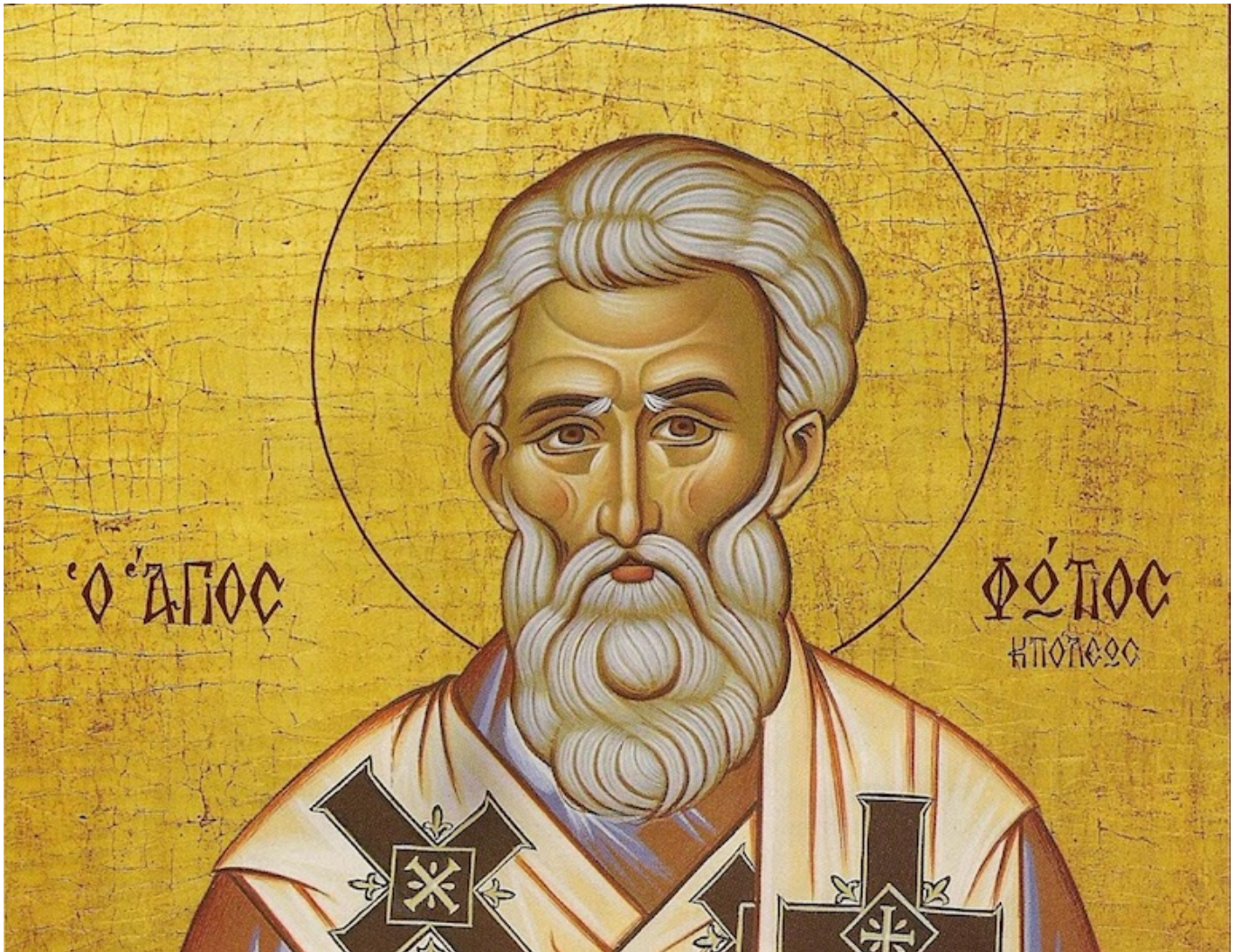

6 Φεβρουαρίου: Εορτάζει ο Άγιος Φώτιος ο Μέγας

/ [Βίοι Αγίων](#)

Στις 6 Φεβρουαρίου η εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Μέγα Φωτίου Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Ο Μέγας Φώτιος έζησε κατά τους χρόνους που βασίλευσαν οι αυτοκράτορες Μιχαήλ (842 – 867 μ.Χ.), υιός του Θεοφίλου, Βασίλειος Α΄ ο Μακεδών (867 – 886 μ.Χ.) και ο Λέων ΣΤ΄ ο Σοφός (886 – 912 μ.Χ.), υιός του Βασιλείου. Γεννήθηκε το 810 μ.Χ. (κατά άλλους το 820 μ.Χ.) στην Κωνσταντινούπολη από ευσεβή και επιφανή οικογένεια, που αγωνίσθηκε για την τιμή και προσκύνηση των ιερών εικόνων. Οι γονείς ήταν ο Άγιος Σέργιος και Ειρήνη και καταδιώχθηκαν επί του εικονομάχου αυτοκράτορα Θεοφίλου (829 – 842 μ.Χ.). Ο Άγιος Σέργιος ήταν αδελφός του Πατριάρχου Ταρασίου (784 – 806 μ.Χ.) και περιπομπεύθηκε δέσμιος

από το λαιμό ανά τις οδούς της Κωνσταντινουπόλεως, στερήθηκε την περιουσία του και εξορίστηκε μετά της συζύγου του και των παιδιών του σε τόπο άνυδρο, όπου από τις ταλαιπωρίες πέθανε ως Ομολογητής.

Ο ιερός Φώτιος διέπρεψε πρώτα στα ανώτατα πολιτικά αξιώματα. Όταν με εντολή του αυτοκράτορα απομακρύνθηκε βιαίως από τον πατριαρχικό θρόνο ο Πατριάρχης Ιγνάτιος, ανήλθε σε αυτόν, το έτος 858 μ.Χ., ο ιερός Φώτιος, ο οποίος διακρινόταν για την αγιότητα του βίου του και την τεράστια μόρφωσή του. Η χειροτονία του εις Επίσκοπο έγινε την ημέρα των Χριστουγέννων του έτους 858 μ.Χ. υπό των Επισκόπων Συρακουσών Γρηγορίου του Ασβεστά, Γορτύνης Βασιλείου και Απαμείας Ευλαμπίου. Προηγούμενος βέβαια εκάρη μοναχός και ακολούθως έλαβε κατά τάξη τους βαθμούς της ιεροσύνης.

Ο ιερός Φώτιος με συνοδικά γράμματα ανακοίνωσε, κατά τα καθιερωμένα, τα της εκλογής του στους Πατριάρχες της Ανατολής και τόνισε την αποκατάσταση της ειρήνης στην Εκκλησία της Κωνσταντινούπολης. Αλλά πριν ακόμα προλάβει να την παγιώσει επήλθε ρήξη μεταξύ των ακραίων πολιτικών και των οπαδών του Πατριάρχη Ιγνατίου, των «Ιγνατιανών». Οι «Ιγνατιανοί» συγκεντρώθηκαν στο ναό της Αγίας Ειρήνης, αφόρισαν τον ιερό Φώτιο και ανακήρυξαν Πατριάρχη τον Ιγνάτιο. Ο Άγιος Φώτιος συγκάλεσε Σύνοδο στο ναό των Αγίων Αποστόλων για την αντιμετώπιση του ανακύψαντος ζητήματος. Η Σύνοδος καταδίκασε ως αντικανονικές τις ενέργειες των «Ιγνατιανών» και τόνισε ότι ο Ιγνάτιος, αφού παραιτήθηκε από τον θρόνο, δεν ήταν πλέον Πατριάρχης και ότι εάν διεκδικούσε και πάλι την επιστροφή του στον πατριαρχικό θρόνο, τότε αυτόματα θα υφίστατο την ποινή της καθαιρέσεως και του αφορισμού.

Ο μεγάλος αυτός πατέρας της Εκκλησίας ιερούργησε, ως άλλος Απόστολος Παύλος, το Ευαγγέλιο. Αγωνίσθηκε για την αναζωπύρωση της ιεραποστολικής συνειδήσεως, που περιφρουρεί την πνευματική ανεξαρτησία και αυτονομία των ορθοδόξων λαών από εισαγωγές εθίμων ξένων προς την ιδιοσυγκρασία τους, με σκοπό την αλλοίωση της ταυτότητος και της πνευματικής τους ζωής. Διότι γνώριζε ότι ο μέγιστος εχθρός ενός λαού είναι η απώλεια της αυτοσυνειδησίας του, η φθορά της πολιτισμικής του ιδιοπροσωπίας και η αλλοίωση του ήθους του. Ο ιερός Φώτιος γνώριζε την ιεραποστολική δραστηριότητα του ιερού Χρυσοστόμου, αφού αναφέρεται πολλές φορές στο έργο αυτό και μάλιστα επηρεάστηκε από αυτή στο θέμα της χρήσεως των επιτόπιων γλωσσών και των μοναχών ως ιεραποστόλων. Επί ημερών του εκχριστιανίσθηκε το έθνος των Βουλγάρων, το οποίο μυσταγώγησε προς την αμώμητη πίστη του Χριστού και το αναγέννησε με το λουτρό του θείου Βαπτίσματος.

Ο ιερός Φώτιος διεξήγαγε μεγάλους και επιτυχείς αγώνες υπέρ της Ορθοδόξου

πίστεως εναντίων των Μανιχαίων, των Εικονομάχων και άλλων αιρετικών και επανέφερε στους κόλπους της Καθολικής Ορθοδόξου του Χριστού Εκκλησίας πολλούς από αυτούς.

«Ἄπαντα μὲν τὰ ἀνθρώπινα συγκαταρρεῖ τῷ χρόνῳ καὶ ἀφανίζεται. Ἀρετὴ δέ.... καὶ χρόνου καὶ παθῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου περιγίνεται. Εἰ δὲ ἀκριβέστερον ἴδοις, τῷ χρόνῳ καὶ τῷ θανάτῳ μᾶλλον ἀναζῇ καὶ θάλλει καὶ τὸ οἰκεῖον κλέος καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ἐναποσβεσθέντος αὐτοῖς τοῦ φθόνου, λαμπρότερον τὲ καὶ θαυμασιώτερον ἀναδείκνυται».

Ο λόγος αυτός, απόσταγμα της βαθιάς πίστεως και της κατά Θεόν σοφίας του Ισαποστόλου Φωτίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως του Ομολογητού, «μυρίαις ἀρεταῖς ἐξανθήσαντος καὶ πάσῃ γνώσει διαλάμπαντος», πληρέστατα εφαρμόζεται σε αυτόν τον ειπόντα, τον οποίο η αδιάφθορη συνείδηση της Εκκλησίας και του Γένους, ομολόγησαν αυτόν Ἅγιο και Ισαπόστολο «τοῖς οὐρανίοις ἀδύτοις ἀγκατοικιζόμενον», ως «ἀοίδιμον μὲν τοῖς διωγμοῖς, δεδοξασμένον δὲ τοῖς θανάτοις».

Το θεολογικό του έργο δικαίωνε τους αγώνες της Εκκλησίας, βεβαίωνε την Ορθόδοξη πίστη και ενέπνεε την Εκκλησιαστική συνείδηση για την συνεχή εγρήγορση του όλου εκκλησιαστικού Σώματος. Υπό την έννοια αυτή η εκκλησιαστική συνείδηση διέκρινε στο πρόσωπό του τον υπέρμαχο της Ορθοδόξου πίστεως και τον εκφραστή του αυθεντικού φρονήματος της Εκκλησίας. Σε οιονδήποτε στάδιο του βίου και αν παρακολουθήσουμε τον ιερό Φώτιο, είτε στην βιβλιοθήκη, επιδιδόμενο σε μελέτες, είτε ως καθηγητή της φιλοσοφίας στο πρώτο Πανεπιστήμιο της Μεσαιωνικής Ευρώπης της Μαγναύρας σε μια εποχή που η Δύση ήταν ακόμη βυθισμένη στο τέλμα των σκοτεινών αιώνων, είτε υπουργούνται σε αξιώματα μεγάλα και περιφανή της Πολιτείας, είτε κοσμούνται τον αγιότατο Πατριαρχικό θρόνο της Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, είτε εξασκούμενο στην ελεημοσύνη και τη φιλανθρωπία, είτε υφιστάμενο την παραγνώριση των ανθρώπων και τις σκληρές στερήσεις δύο εξοριών, παντού αναγνωρίζουμε τον μαχόμενο υπέρ της αληθούς Ορθοδόξου πίστεως, της «ἀποστολικῆς τὲ καὶ πατρικῆς παραδόσεως» και «τῆς προγονικῆς εὐσεβείας», η οποία αποτελεί και το περιεχόμενο της πατερικής διδασκαλίας αυτού. Γι' αυτό και ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Βασίλειος καταθέτοντας τη συνείδηση της Εκκλησίας περί της πρώιμης αγιοποιήσεως του μεγάλου Ιεράρχου, γράφει:

«Φώτιος γὰρ ἦν ὁ μακάριος, ὁ φωτὸς ἀκτίσι φερωνύμος τοῦ ὀνόματος πλήθει διδασκαλιῶν καταλάμπας τὰ πέρατα, ὁ ἐξ αὐτῶν σπαργάνων ἀφιερωθεὶς τῷ Χριστῷ, ὡς ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ εἰκόνος δημεύσει καὶ ἐξορία, τούτοις δὴ τοῖς ἀθλητικοῖς ἐκ προοιμίου ἀγῶσι συγκοινωνήσας τῷ γεννήτορι, οὐ καὶ ἡ ζωὴ

θαυμαστή καὶ τὸ τέλος ἐπέραστον, ὑπὸ Θεοῦ τοῖς θαύμασι μαρτυρουμένη».

Ἡ ζωντανή Ορθόδοξη πίστη, κατὰ τον ιερό Πατέρα, ἡ πίστη τῆς ἀληθείας, εἶναι ἡ ἀρχή τῆς Χριστιανικῆς μας υποστάσεως καὶ ἐπιβάλλει τὴν συνεχὴ προσπάθεια γιὰ τὸ «ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν Χριστῷ, τὰ ἐπὶ τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς», γιὰ τὴν πραγμάτωση τῆς «καινῆς κτίσεως», που ἐπιτυγχάνεται με τὴ δυναμικὴ γεφύρωση, σύνδεση καὶ ἀλληλοπεριχώρηση τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπινου στοιχείου. Ὁ Χριστὸς ἐνώνει στο πρόσωπό Του τὴ θεία με τὴν ἀνθρώπινη φύση. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ θεότητα καὶ ἡ ἀνθρωπότητα ἔχουν ἐν Χριστῷ ἓνα κοινὸ τρόπο υπάρξεως καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος εἶναι ἡ ἐνότητα, ἡ ἀλληλοπεριχώρηση τῶν προσώπων, ἡ κοινωνία τῆς ἀγάπης. Ἡ ἐνωση τῆς θείας με τὴν ἀνθρώπινη φύση στο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μία ἀφηρημένη ἀρχή. Φανερώνεται σὲ ἐμᾶς, ὅπως φανερώνεται πάντοτε ἡ φύση: μόνο ὡς τρόπος υπάρξεως, δηλαδή ὡς δυνατότητα ζωῆς. Εἶναι ἡ δυνατότητα νὰ ζήσουμε, νὰ πληρωθεῖ ἡ ἀπύθμενη δίψα γιὰ ζωὴ που βασανίζει τὴν ὑπαρξή μας, νὰ ζήσουμε ὅλες τὶς δυνατότητες τῆς ζωῆς νικώντας τὴν ἀναπηρία καὶ τὸν θάνατο τῆς τεμαχισμένης υπάρξεως. Ἀρκεῖ νὰ ἀποδεχθεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀμαρτία καὶ ἀποτυχία του καὶ νὰ ζήσει τὴν κένωση τοῦ Χριστοῦ, τὴ ζωὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀληθινὴ Χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι ἡ γέφυρα που συνδέει τὸν οὐρανὸ με τὴν γῆ, ἡ συνεχὴς πηδاليούχηση τοῦ πορθμείου ἐκείνου, τὸ ὁποῖο, ὅπως λέγει ὁ ιερός Φῶτιος, ἐρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ «διαπορθμεύει ἡμῖν τὴν ἐκεῖθεν ἀγαθοειδὴ καὶ θείαν εὐμένειαν» καὶ Χάρη. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἀληθινὸ ἥθος τῆς Ορθοδοξίας: ἡ ἀναγέννηση, ἐνωση, μετοχή καὶ κοινωνία με τὸν Χριστὸ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὸ Ορθόδοξο, λοιπόν, ἥθος, που εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ προσώπου με τὸν Θεὸ Πατέρα ἐν Χριστῷ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὁ ἀγιασμός τοῦ ὅλου ἀνθρώπου στὴν οδὸ τῆς θεώσεως ἀρχίζει νὰ ὑπάρχει μόνο ὅταν ἔχουμε ὡς προϋπόθεση τὴν ὀρθὴ πίστη, τὴν ὀρθοδοξία. Γι' αὐτὸ οὐδέποτε ὁ Ἅγιος ἀνέχθηκε ὁποιαδήποτε παρασιώπηση ἢ παραφθορὰ τῆς ἀλήθειας.

Γράφει χαρακτηριστικά ο ιερός Φώτιος προς τον Πάπα Νικόλαο: «τὰ οἰκουμενικαῖς καὶ κοιναῖς τυπωθέντα ψήφοις πάσι προσήκει φυλάττεσθαι». Διότι, διὰ της επιμελούς φυλάξεως της διδασκαλίας των Οικουμενικῶν Συνόδων, «πᾶσα καινοτομία καὶ αἵρεσις ἀπελαμβάνεται, τὸ δὲ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκήρατον καὶ ἀρχαιοπαράδοτον φρόνημα ταῖς εὐσεβούντων ψυχαῖς εἰς ἀδίστακτον σεβασμιότητα καθιδρύνεται». Ἔτσι ἡ μία γενεά, μετὰ φόβου Θεοῦ, παραδίδει στην επερχόμενη τὰ της πίστεως πολύτιμα κεφάλαια που ἔλαβε, με πλήρη συναίσθηση ὅτι καὶ ἡ επερχόμενη θα διατηρήσει αλώβητη τὴν πίστη. Σὲ μία ομιλία του ὁ Ἅγιος εξαίρει τὴ σπουδαιότητα της συνεχιζόμενης ανελλιπῶς διαδοχῆς:

«Πρὸ τῆς ἑβδόμης Συνόδου, ἔσχε πρὸ ταύτης ἡ Πρώτη πολλῶν ἐν μέρει τᾶς πράξεις μιμήσασθαι. Ἡ Δευτέρα τὴν Πρώτην ὑπογραμμὸν καὶ τύπον ἐδέξατο, τῆς δὲ Τρίτης αὐτὴ μετὰ τὴν πρώτην ὑπῆρξε παράδειγμα, ναὶ δὴ καὶ Τετάρτην ταυταῖς ἐπλούτει μιμήσασθαι καὶ ταῖς ἐφεξῆς ὑπῆρχον αἱ προλαβούσαι διδάσκαλοι».

Ἡ ἀπαρίθμηση ἐδῶ των Συνόδων δὲν εἶναι συμπτωματική. Για τὸν Ἅγιο, τὸν της ἀπλανούς γνώσεως κανόνα, τὸ παρελθόν, ἡ παράδοση, τὰ γενόμενα στο ἅγιο Σῶμα της Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δὲν αποτελοῦν ἀπλὰ ἱστορικά γεγονότα. Μάλλον αποτελοῦν υπόδειγμα, τύπο γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Κυριακοῦ Σώματος. Γι' αὐτό καὶ δὲν ἐπιμένει μόνο στην ἱστορικὴ παράδοση ἢ μετάδοση, οὔτε μόνο γιὰ τὸν κληρονομικὸ χαρακτήρα της διδασκαλίας, ἀλλὰ προ παντός γιὰ τὴν πληρότητα της ἀλήθειας, γιὰ τὴν ταυτότητα καὶ τὴν συνέχεια της καθολικῆς ἐμπειρίας της Εκκλησίας, γιὰ τὴ ζωὴ της μέσα στὴ χάρη, γιὰ τὸ παρόν μέσα στο ὁποῖο κατοικεῖ ἤδη τὸ μέλλον, γιὰ τὸ μυστήριό της πίστεως.

Η ενότητα, η αγιότητα και η καθολικότητα της Εκκλησίας συμπληρώνονται και καταξιώνονται με την αποστολικότητά της. Στην αρχιερατική προσευχή του Ιησού ο αγιασμός και η καθολική ενότητα της Εκκλησίας συνδέονται άμεσα με την αποστολικότητα: «Ἴνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ, ὅτι Σὺ μὲ ἀπέστειλας». Ἐτσι η αποστολικότητα γίνεται οντολογικό γνώρισμα της Εκκλησίας, που εκφράζει και τα άλλα γνωρίσματά της. Η Εκκλησία είναι αποστολική, γιατί συνεχίζει την αποστολή του Χριστού και των Αποστόλων Του μέσα στον κόσμο. Ο ιστορικός σύνδεσμός της με τους Αποστόλους και η βεβαίωση του συνδέσμου αυτού με την αναγωγή των κατά τόπους Εκκλησιών και των Επισκόπων στους Αγίους Αποστόλους αποτελούν τα εξωτερικά τεκμήρια της αποστολικής ιδιότητας και διαδοχής. Το ηθικό δε αίτημα της αποστολικότητας της Εκκλησίας είναι η υποχρέωση για πιστότητα στην αποστολική παράδοσή της, η οποία εξασφαλίζει την ταυτότητα και ενότητα του ζώντος Σώματος. «Τοῦτο γὰρ τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, τοῦτο τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τὸ φρόνημα».

Αγωνιζόμενος ο Άγιος Φώτιος υπέρ «τῆς πίστεως ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν...., τῆς ἀχράντου καὶ εἰλικρινοῦς λατρείας, καὶ τῶν περὶ αὐτὴν μυστηρίων», στην εγκύκλιο επιστολή του, το 867 μ.Χ., που απευθυνόταν προς τους κατά Ανατολὰς Επισκόπους και Πατριάρχες, στρέφεται στην καταπολέμηση της αιρέσεως, «κατὰ πάσης αἵρέσεως», που αποτελεί την ενότητα και την ακεραιότητα της Ορθοδοξίας και συγχρόνως καλεῖ όλους να εἶναι ἀγρυπνοὶ ἐναντίων κάθε δυσέβειας. Ο Μέγας Φώτιος, γνωρίζοντας ὅτι κάθε ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν ἀληθὴ πίστη ἔχει ὡς συνέπεια τὴν ἐκπτώση ἀπὸ τὴν πνευματικότητα, κατακρίνει «τὸ τῆς γνώμης ἡρρωσθηκὸς καὶ ἀστήρικτος» και καταδικάζει, ὡς «ἁμαρτίαν πρὸς θάνατον», κάθε ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν Ορθοδοξία και τὴν «τῶν παραδοθέντων ἀθέτησιν» ἢ «καταφρόνησιν» ἀπὸ ἐκείνους που «κατὰ τῶν ἰδίων ποιμένων ὑπερήφανον ἀναλαμβάνουν φρόνημα, ἐκεῖθεν δὲ κατὰ τοῦ κοινοῦ Ποιμένος καὶ Δεσπότη παρατείνουν τὴν ἀπόνοιαν». Ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς ἀντέκρουσε ὄχι μόνο τοὺς εἰκονομάχους ἀλλὰ και τὶς παπικὲς αξιώσεις και τὸ γερμανοφραγκικὸ δόγμα τοῦ filioque, τὸ ὁποῖο διασαλεύει τὴν κοινωνία τῶν ἀγιοπνευματικῶν προϋποθέσεων και ἐνεργειῶν και δὲν ἔχει θέση μέσα στὴν κοινωνία τοῦ Σώματος τῆς Εκκλησίας και τῆς κοινότητος τῶν ἀδελφῶν.

Γι' αὐτὸ και ἡ Σύνοδος, ἡ ὁποία συνήλθε τὸν Ἰούλιο ἢ Αὐγούστο τοῦ 867 μ.Χ. στὴν Κωνσταντινούπολη, καθάίρεσε τὸν Πάπα Νικόλαο γιὰ τὶς ἀντικανονικὲς τοῦ ἐνέργειες, ἐνῶ ἀποδοκίμασε τὴ διδασκαλία τοῦ filioque και τὰ ρωμαϊκὰ ἔθιμα. Μάλιστα ἡ εγκύκλιος ἐπιστολή τοῦ ἱεροῦ Φωτίου γιὰ τὰ θέματα αὐτά, μετὰ τὴ συνοδικὴ κατοχύρωση τοῦ περιεχομένου τῆς, κατέστη ἓνα σταθερὸ πλέον κριτήριον γιὰ τὴν ἀξιολόγηση τῶν σχέσεων Ἀνατολῆς και Δύσεως.

Η δολοφονία του αυτοκράτορα Μιχαήλ του Γ', στις 24 Σεπτεμβρίου 867 μ.Χ., από τον Βασίλειο Α' τον Μακεδόνα, συνοδεύτηκε και με κρίση στην Εκκλησία. Ο νέος αυτοκράτορας τάχθηκε υπέρ της προσεγγίσεως Κωνσταντινουπόλεως και Ρώμης και αναζήτησε ερείσματα στο συ «Ιγνατιανούς». Ο ιερός Φώτιος υπήρξε το θύμα αυτής της νέας πολιτικής σκοπιμότητας του αυτοκράτορα, ο οποίος εκθρόνισε τον Άγιο Φώτιο και αποκατέστησε στον θρόνο τον Πατριάρχη Ιγνάτιο, στις 23 Νοεμβρίου 867 μ.Χ. Η Σύνοδος του έτους 869 μ.Χ., που συνήλθε στην Κωνσταντινούπολη, στο ναό της Αγίας Σοφίας, αναθεμάτισε τον Άγιο Φώτιο, όσοι δε Επίσκοποι χειροτονήθηκαν από αυτόν ή παρέμεναν πιστοί σε αυτόν καθαιρέθηκαν και όσοι από τους μοναχούς ή λαϊκούς παρέμειναν οπαδοί του αφορίσθηκαν. Ο ιερός Φώτιος καθ' όλη την διαδικασία και παρά την προκλητική στάση των αντιπροσώπων του Πάπα τήρησε σιγή, τους υπέδειξε να μετανοήσουν και αρνήθηκε να δεχθεί την αντικανονική ποινή. Στη συνέχεια εξορίστηκε και υποβλήθηκε σε ποικίλες και πολλαπλές στερήσεις και κακουχίες. Επακολούθησε βέβαια η συμφιλίωση των δύο Πατριαρχών, Φωτίου και Ιγνατίου, αλλά ο θάνατος του Ιγνατίου, στις 23 Οκτωβρίου του 877 μ.Χ., επέτρεψε την αποκατάσταση του ιερού Φωτίου στον πατριαρχικό θρόνο μέχρι το έτος 886 μ.Χ. κατά τον οποίο εξαναγκάστηκε σε παραίτηση από το διαδεχθέντα τον αυτοκράτορα Βασίλειο δευτερότοκο υιό του Λέοντα ΣΤ' τον Σοφό.

Ο Άγιος Φώτιος κοιμήθηκε οσίως το έτος 891 μ.Χ. όντας εξόριστος στην ιερά μονή των Αρμενιανών, όπως άλλοτε ο θείος και ιερός Χρυσόστομος στα Κόμανα του Πόντου. Το ιερό και πάντιμο σκήνωμα του Αγίου και Μεγάλου Φωτίου εναποτέθηκε στην λεγόμενη μονή της Ερημίας ή Ηρεμίας, που ήταν κοντά στην Χαλκηδόνα. Παλιότερα η Σύναξή του ετελείτο στο Προφητείο, δηλαδή στο ναό του Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου, που βρισκόταν στη μονή της Ερημίας, ενώ τώρα τελείται στην ιερά πατριαρχική μονή της Αγίας Τριάδος στη νήσο Χάλκη, όπου ιδρύθηκε και η Θεολογική Σχολή της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας.